

Ik heet Percy Jackson.

Ik ben twaalf jaar. Tot een paar maanden geleden zat ik op Yancy Academy, een internaat voor probleemkinderen in New York.

Ben ik een probleemkind? Dat kun je wel zeggen.

Om het te bewijzen kan ik elk willekeurig moment van mijn kor-te ellendige leven als voorbeeld nemen, maar afgelopen mei ging het echt goed fout, toen we met onze klas op excursie gingen naar Manhattan-achtentwintig gestoorde leerlingen en twee leraren in een gele schoolbus op weg naar het Metropolitan Museum of Art om naar ouwe Griekse en Romeinse troep te kijken.

Ik weet het, het klinkt als een marteling. De meeste excursies op Yancy waren dat ook.

Maar dit uitstapje werd geleid door meneer Brunner, onze leraar klassieke talen, dus had ik goede hoop.

Meneer Brunner was een man van middelbare leeftijd in een elektrische rolstoel. Hij had nog maar een paar haren op zijn hoofd, een viezig baardje en hij droeg een rafelig tweedjasje dat altijd naar koffie rook. Je zou niet zeggen dat hij cool kon zijn, maar hij vertelde verhalen en moppen en liet ons spelletjes doen in de klas. Hij had ook een indrukwekkende verzameling Romeinse wapens en har-nassen, dus was hij de enige leraar bij wie ik niet onder de les in slaap viel.

Ik hoopte dat het een leuk uitstapje zou worden. Ik hoopte in ieder geval dat ik nu eens niet in de problemen zou komen.

Man, wat viel dat vies tegen.

Het is namelijk zo dat mij altijd van alles overkomt tijdens een excursie. Bijvoorbeeld toen we op mijn vorige school naar het slag-veld van Saratoga gingen en ik dat ongelukje had met een kanon uit de Amerikaanse Revolutie. Ik had heus niet expres op de schoolbus gericht, maar werd natuurlijk toch van school gestuurd.